

Anica GJEREK
Maja GJEREK LOVREKOVIĆ

Matica hrvatska Koprivnica
Društvo hrvatskih književnika

LJUBIČASTA KRUNA

*L*ivio je, živi i živjet će čovjek o kojem govori ova priča. Ma što učinio, na kraju svega osjećao bi da je tužan. Često se pitao, što je to sa mnom, zašto se ne mogu veseliti životu? A onda se jednom sjetio upitati vlastito sjećanje: "Jesam li ikada bio sretan?" A sjećanje je u njemu kimnulo glavom. No nije se mogao sjetiti kad je to bilo. Zato je ponovio pitanje na drugi način. "Kad sam posljednji put bio sretan?" I odjednom iz sjećanja je, poput jedrenjaka iz tame koju je odjednom obasjala mjesečina prisjećanja, izronila Ljubičasta kruna. I tada, kad se sjetio nje, sjetio se svega. Da, posljednji put bio je sretan kad je nosio Ljubičastu krunu.

Imao je tada oko pet godina. Živio je u maloj zgradi s desetak stanova i mnogo djece u dvorištu. Jednog su dana odlučili, u podrumu, u prostoriji u kojoj se iskuhavao veš napraviti predstavu za odrasle. Razapeli su uže s jedne na drugu stranu prostora i prekrili ga s dvije stare deke. To je bila pozornica. On je trebao biti kraljević, i trebala mu je kruna. U ono vrijeme siromašno se živjelo i u trgovinama nije bilo kruna, čak ni dječjih. Zato mu je otac odlučio načiniti krunu od kartona. Izmjerio je obujam njegove glave i sljedećeg dana pokazao mu malu krunu, oblijepljenu novinskim papirom. Bili su to, zapravo, izresci iz novina, tekstovi, nekoliko fotografija, čak i stihova, te veliki naslovi. Začuden, gledao je u neobičnu krunu, a zatim je ljutito bacio u kut sobe i počeo plakati, vičući:

- Kakva je to kruna? Neću takvu ružnu krunu. Želim pravu krunu za kraljevića. Sjajnu.

Po očevim očima vidio je da je tužan, no nije ništa rekao. Dignuo je mirno krunu s poda, a onda šapnuo:

- Donijet ću ti drugu, obećavam.

Tako je i bilo. Sljedećeg dana donio mu je krunu ljubičaste boje, i kao načinjenu od sjajnog staniola. Svjetlucala je poput prave krune i odlično mu pristajala. Zadovoljno se ogledavao u zrcalu, promatrajući kako mu dobro pristaje. Dobio je plašt od zavezanog starog stolnjaka i uspješno odglumio kraljevića u predstavi. Da, bio je to taj trenutak. Taj radosni, svjetlucavi čas,

kad se pojavio s ljubičastom krunom na glavi i poklonio se pred svima. No, što se poslije toga zbilo? I zašto više nikad nije bio sretan kao tada?

Prolazile su godine, odmatajući se poput filmske trake unatrag u njegovim mislima. Ili, zapravo, možda u pravom smjeru, vrteći se od trenutka kad je imao ljubičastu krunu na glavi do onog kad je se ponovo sjetio. Stupio je na pozornicu života, pitajući se što bi želio biti? No, u međuvremenu, dogodilo se toliko toga. Smjenjivala su se proljeća i jeseni, ljeta i zime, i njegov je otac oputovao u nebo s oblacima. Odgovorio je sebi na pitanje što želi biti. I postao pisac. Napisao je mnogo priča, pjesama, bajki, i dugih priča koje zovu romanima, desetke knjiga. No, nekako, nije primijetio kad je nestala Ljubičasta kruna. Tu je tajnu sa sobom njegov otac ponio na nebo. Bio je siguran da samo on zna što se dogodilo s Ljubičastom krunom. Sada, sjećajući je se, shvatio je da je sve ljude koje je ikada volio, zamišljao s Ljubičastom krunom na glavi. I da ju je često tražio u svijetu. Zato bi mu srce uvijek zadrhtalo kad bi stavljao na bor božićne kuglice jer je jedna od njih imala istu nijansu ljubičaste boje i bila jednako sjajna poput njegove izgubljene krune. Jednako tako, to isto dječje srce zakucalo bi jače kad bi svećenik u njihovoj crkvi oblačio u korizmi svoje ljubičasto ruho, halju koja bi savršeno pristajala uz Ljubičastu krunu. Iz istog je razloga volio neke cvjetove, mirisne svijeće i stakla na vitražima. Svi su mu se činili poput nađenih komadića izgubljene Ljubičaste krune. No, bili su to, zapravo, samo njeni odsjaji.

Te se večeri dugo molio Bogu, prije no što je zaspao. Molio ga je da mu u snu pošalje odgovor na pitanje što se dogodilo s Ljubičastom krunom i zašto nikad poslije nije bio sretan. Ono što je sanjao, duboko ga je potreslo. Vidio je dječaka koji ljutito baca s glave papirnu krunu prekrivenu slovima i sjetio se da je on taj dječak. Zatim je vidio sebe, u svijetu sličnom nekoj anđeoskoj fantaziji jer svud je lebdjelo pramenje bijelog i ružičastog dima. Sjedio je na nekom prijestolju sličnom oblaku, a na glavi imao krunu koja je na neki čudesan način bila načinjena od svih njegovih napisanih knjiga. Bile su umanjene i stisnute poput dragulja te rasute njenom površinom. Svud uokolo, umjesto zlatnih listića, oblagali su je stihovi. Svi stihovi koje je ikada napisao. Odjednom, shvatio je da je to ona ista papirna kruna koju mu je prvu ponudio njegov otac. Sada mu se činila lijepom i tako prikladnom. I mada ju je odbio kao dijete, trebao mu je njegov cijeli dosadašnji život da je ponovo pronađe i stavi na glavu.

No, što se dogodilo s Ljubičastom krunom, onom koja je uzrok sreće? Na to nije dobio odgovor u snu i znao je da ga mora sam pronaći. Već od sljedećeg jutra drukčije je gledao na svoje priče i pjesme jer sjetio se da ih je sanjao kao papirne dragulje jedne dječje krune i zamolio u sebi svog oca za oprostaj. Šapnuo je: - "Oprosti mi što sam odbio tvoju prvu krunu. Bio sam još dijete i ništa nisam razumio. Sad znam da mi je bilo suđeno da je nosim".

Tog mu časa nije bila važna Ljubičasta kruna, bilo mu je važno samo da mu otac na nebu oprostí što nije razumio život. No, toga istog časa sjetio se što se dogodilo s Ljubičastom krunom.

Kao da je oprostjenje došlo kao blagoslov sjećanja. Sjetio se da je, kad je stavljao Ljubičastu krunu na glavu, vidio kako sjajni staniol nije dobro zalijepljen na jednom mjestu i da se ispod njega naziru slova. Onda nije obratio pozornost na slova skrivena ispod staniola jer se previše veselio novoj kruni i predstavi. No, sada je znao da je to bilo važno jer je to bila ona ista kruna koju je otac digao iz kuta sobe i odnio sa sobom! Samo što je u međuvremenu negdje pronašao sjajni ljubičasti papir i njime oblijepio krunu. Odjednom, cijelo je njegovo biće potresla munja iznenadnog prosvjetljenja. Shvatio je da nikada nisu postojale dvije, već samo jedna, ona prva i posljednja kruna. Bila je to ona ista kruna koju je u snu vidio na svojoj glavi. A ljubičasta boja, bila je to boja njegova srca, pomiješana s bojom neba, ista boja kojom je obojio sve svoje rečenice. Bila je to njegova kruna. I bio je, i jest, i bit će sretan.